

HỒI 35

HỐI LỘ TRONG NGOÀI

Sáng hôm sau Đạo Quốc gặp Lai Bảo bàn tính. Lai Bảo nói:

- Bây giờ huynh phải gặp Ứng nhị gia, nhờ tới nói với gia gia, xin viết một tấm thiệp cho Lý Tri huyện thì mọi việc đều xong.

Đạo Quốc nghe lời vợ tới nhà Ứng Bá Tước thì Bá Tước không có nhà, bà vợ sai a hoàn ra trả lời rằng không biết Bá Tước đi đâu, có thể là ở bên nhà Tây Môn đại nhân. Đạo Quốc lo quá, đành đi tìm Bá Tước ở mấy nhà ca kỹ trong huyện.

Nguyên hôm đó Bá Tước được em trai của Hà Đại, khách thương Hồ Châu, là Hà Nhị, hiệu là Hà Lương Phong, mời tới uống rượu nghe hát tại nhà nàng Kim Thiên ở ngõ Tứ Điều. Đạo Quốc tìm khắp nơi, sau cùng tới nhà nàng Kim Thiên mới gặp Bá Tước, bèn kéo ra chỗ vắng kể hết sự tình. Bá Tước uống rượu say mặt đỏ như, bảo:

- Đã vậy thì để mình về nhà bàn tính.

Nói xong trở vào cáo lỗi với Hà Lương Phong rồi dẫn Đạo Quốc về nhà mình nói chuyện. Đạo Quốc kể lại tỷ mỉ câu chuyện rồi nói:

- Sự việc được đem lên huyện rồi, chỉ xin nhờ huynh tới nói với Tây Môn đại quan, xin viết một tấm thiệp cho Lý Tri huyện, làm sao để bỏ qua vụ này cho, được vậy thì ơn của huynh tôi xin báo đền.

Nói xong thì quỳ ngay xuống. Bá Tước vội đỡ dậy mà bảo:

- Huynh à, chuyện này tất là tôi phải lo cho huynh rồi. Bây

giờ trước hết huynh phải viết một lá đơn, khai rằng anh em vợ chồng nhà huynh đang trò chuyện trong nhà thì có bọn du đảng lối xóm tới chọc ghẹo tẩu tẩu, rồi Hàn Nhị không dẫn được nóng giận, xung đột với bọn chúng, nhưng bị số đông vây lại mà đánh, huynh thì bỏ chạy, sau đó bọn côn đồ bắt trói cả tẩu tẩu và Hàn Nhị mà vu oan. Tôi sẽ cầm lá đơn đó tới Tây Môn đại quan, nhờ đại quan viết thiệp cho Lý Tri huyện vậy là ổn hơn cả.

Hàn Đạo Quốc nghe lời, lấy giấy bút viết ngay rồi cuộn lại bỏ trong tay áo, cùng Ứng Bá Tước tới nhà Tây Môn Khánh. Tới cổng, Bá Tước hỏi:

- Gia gia có nhà không?

Bình An đáp:

- Gia gia đang ngồi trong thư phòng ở hoa viên, xin mời nhị gia và Hàn đại thúc vào chơi.

Bá Tước thông thuộc đường lối, xăm xăm bước vào hoa viên, tới hiên Phỉ Thúy là nơi hóng mát của Tây Môn Khánh, nơi đó bốn bề là hoa thắm trúc xanh, đầu hiên là thư phòng nhỏ. Họa Đồng đang quét dọn, thấy hai người tới thì ngừng dậy chào hỏi. Bá Tước gật đầu, vén màn bước vào, nhưng không thấy Tây Môn Khánh trong thư phòng. Họa Đồng theo vào mời ngồi rồi nói:

- Gia gia tôi mới vào trong nhà.

Bá Tước sai Họa Đồng vào mời ra ngay. Họa Đồng tới phòng Kim Liên, gọi Xuân Mai mà hỏi:

- Gia gia có đây không?

Xuân Mai bảo:

- Đồ chết toi chết dịch, gia gia đang ở bên phòng Lục nương, vậy mà xăm xăm tới đây hỏi.

Họa Đồng vội tới phòng Bình Nhi, thấy Tú Xuân đang đứng ngoài thêm liền hỏi:

- Gia gia ở đây phải không? Có Ứng nhị gia và Hàn đại thúc đang chờ tại thư phòng có chuyện muốn thưa.

Tú Xuân đáp:

- Gia gia đang ở trong đó xem nương nương thay quần áo cho ca nhi.

Nguyên Tây Môn Khánh lấy ra ít lụa quý, sai may quần áo, mũ đội và yếm rã cho con, các thứ may xong, đang được Bình Nhi đem ra mặc cho con để Tây Môn Khánh coi. Tây Môn Khánh đang ngắm con thì Tú Xuân vào thưa :

- Họa Đồng tới nói là có Ứng nhị gia tới, muốn thưa chuyện với gia gia.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ra nói với Họa Đồng là mời nhị gia ngồi chơi, ta ra bây giờ.

Tây Môn Khánh ngắm con thêm một lúc rồi trở ra thư phòng trong hoa viên, chào hỏi hai người rồi bảo đem trà ra. Mọi người yên lặng uống trà, Hàn Đạo Quốc chưa dám nói gì. Bá Tước mở lời:

- Hàn đại ca có chuyện gì thì thưa với đại quan đi.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Hàn Đạo Quốc ấp úng nói:

- Trong xóm tôi có đứa con đồ không biết tên họ là gì...

Mới nói tới đó thì Bá Tước chặn lại mà bảo:

- Hàn đại ca nói vậy thì đại quan đây làm sao rõ chuyện.

Nói gì thì cũng phải có đầu có đuôi chứ.

Đoạn quay sang Tây Môn Khánh:

- Câu chuyện nó như thế này: Hàn đại ca đây rất siêng năng công việc, đêm đêm thường ngủ lại ngoài tiệm để coi sóc hàng hóa, nên ít khi về nhà. Ở nhà chỉ có tẩu tẩu và cháu nhỏ. Lối xóm thấy nhà vắng người, bọn côn đồ trong xóm thường hay tới trêu ghẹo Hàn tẩu tẩu. Hôm qua thì trong lúc vợ chồng Hàn đại ca đây và chú em tên là Hàn Nhị đang ngồi trò chuyện trong nhà thì đám côn đồ đó tới buông lời chọc ghẹo tẩu tẩu. Hàn Nhị không dẫn được nóng giận, mới bước ra mắng mấy câu, không ngờ bọn côn đồ xúm lại hành hung Hàn Nhị, Hàn đại ca sợ bỏ chạy, thế là đám côn đồ trời luôn cả Hàn Nhị và tẩu tẩu, đem lên huyện, vu cáo là hai người phạm tội thông gian. Hàn đại ca đây chạy kiếm tôi khóc lóc nhờ tôi dẫn tới thưa với đại ca, xin đại ca cho vài chữ gửi tới Tri huyện, xin dàn xếp việc này, miễn sao Hàn đại ca đây không phải lên quan là được.

Đoạn quay sang bảo Đạo Quốc:

- Tờ khai của đại ca đâu, mau đưa ra cho đại quan coi rồi đại quan sai người đi lo cho.

Đạo Quốc vội rút tờ giấy trong tay áo ra rồi quỳ trước mặt Tây Môn Khánh mà nói:

- Tôi là gia nhân của đại quan, lại xin đại quan nể lời Ứng nhị gia đây mà thương cho tôi một đôi phần, ơn này trọn đời không dám quên.

Tây Môn Khánh cầm lấy tờ giấy rồi bảo:

- Người cứ đứng lên đi.

Đoạn đọc qua tờ khai rồi nói:

- Khai như thế này là không được, chỉ nên khai là có một mình Hàn Nhị ở nhà thôi, như vậy tiện cho người hơn.

Rồi quay sang Bá Tước:

- Tờ khai này cứ về làm lại rồi mai đem tới sở cho tôi, còn bây giờ tôi viết thiệp cho Tri huyện trước nhờ lo giùm.

Bá Tước bảo Đạo Quốc:

- Hàn đại ca không tạ ơn đại quan đi.

Đạo Quốc sụp lạy tạ ơn, rồi đứng dậy. Tây Môn Khánh quay lại bảo:

- Đại An à, người ra ngoài coi có viên Tiết cấp nào, gọi vào đây cho ta.

Đại An trở ra, lát sau một viên Tiết cấp mặc áo xanh bước vào đứng chờ lệnh. Tây Môn Khánh sai lấy bút mực và một tấm thiệp viết ít chữ rồi dặn :

- Người đem tấm thiệp này tới đưa cho Lý lão gia, xin thả Vương thị ra ngay, sau đó tới nhà của Hàn Đạo Quốc hỏi tên đám côn đồ trong xóm cho ta, rồi xin quan huyện cho bắt bọn đó giải tới viên Đề hình để ta thẩm vấn

Viên Tiết cấp vâng lời cầm thiệp lui ra. Bá Tước bảo:

- Hàn đại ca nên theo đi mà lo việc thì hơn, tôi còn ở đây hầu chuyện với đại quan.

Đạo Quốc vội đứng dậy tạ ơn Tây Môn Khánh rồi bước ra cùng đi với viên Tiết cấp. Tây Môn Khánh mời Bá Tước ra tiễn. Phi Thúy rồi bảo Đại An:

- Người dọn bàn ra rồi vào thưa với Đại nương cho lấy vò rượu Hà Hoa mà Lưu công mới biếu ra đây để ta và nhị gia thưởng thức. Nhớ kiểm vài món thịt cá nữa.

Bá Tước nói:

- Nhắc tới cá tôi mới nhớ là chưa tạ ơn đại ca. Hôm qua đại ca cho hai con cá ngon quá, tôi biếu một con cho ông anh tôi, một con thì tôi bảo tiện nội xẻ ra, một nửa đem cho tiểu nữ, còn một nửa thì để làm món dưa cay cho tôi. Bao nhiêu người cùng được hưởng ơn đại ca, như vậy mới không phụ lòng đại ca.

Tây Môn Khánh nói:

- Chuyện cũng dài dòng lắm, chả là em trai của Lưu Thái giám là Lưu Bách hộ chẳng biết tham nhũng thế nào mà kiếm được nhiều tiền, mua đất đai, làm nhà cửa, không ngờ một viên Biện sự của tôi biết được, định tố cáo ra. Lưu Thái giám vội đem một trăm lạng bạc đích thân tới gặp tôi để xin bỏ qua. Nói cho ngay nhị ca cũng biết, với công việc làm ăn buôn bán hiện nay tôi đâu cần đến tiền của Lưu Thái giám làm gì, vả lại Lưu Thái giám với tôi là chỗ quen biết, thường biếu xén tôi vật này vật nọ, lấy tiền cũng không tiện, do đó tôi từ chối. Lưu Thái giám xanh mặt, nói là nếu tôi không chịu nhận thì anh em ông ta chỉ còn nước triệt hạ hết nhà cửa vườn tược mà thôi. Nhưng tôi bảo là tuy không nhận bạc nhưng vẫn nhận lời lo việc. Hôm sau tôi ra viện Đề hình, cho đẹp vụ đó đi. Lưu Thái giám cảm kích lắm, liền sai giết một con lợn, rồi đem một vò rượu Hà Hoa, bốn chục cân cá, mấy xấp lụa quý, đích thân tới tạ ơn tôi. Do đó mới có cá đem biếu nhị ca đây.

Bá Tước nói:

- Đại ca quả thật là người cao thượng, thật khác hẳn với Hạ Đề hình, ông ta xuất thân bản tiện nên tham lam lắm. Mà từ ngày nhậm chức tới giờ, đại ca đã hỏi ông ta việc gì chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Thì chuyện gì lớn lao cũng phải hỏi qua ý kiến ông ta, còn thường thì tôi tự ý quyết định. Vả lại tôi cũng ghét ông ta là người bản tiện tham lam, thấy tiền là híp mắt lại, chẳng cần luật lệ gì hết. Mấy lần đó tôi không chịu, có nói rằng ông là một

vô quan, bây giờ được lo về hình pháp thì phải làm sao cho ra thể thống một chút chứ. Ông ta có ý thẹn lắm.

Hai người nói chuyện một lát thì rượu thịt đã sẵn sàng. Tây Môn Khánh lấy chén Kim Cúc mà rót rượu Hà Hoa mời Bá Tước, chén tạc chén thù quên cả thời gian.

Trong khi đó Đạo Quốc dẫn viên Tiết cấp về nhà, gọi hàng xóm tới hỏi tên tuổi đám côn đồ để lính huyện tới bắt, sau đó lại theo viên Tiết cấp ra huyện, lát sau thì Vương thị được thả ra. Hàng xóm thấy vậy, đều xầm xì bàn tán là Đạo Quốc đã nhờ Tây Môn Khánh can thiệp. Công việc xong xuôi. Đạo Quốc tạ ơn viên Tiết cấp ít tiền.

Hôm sau Hạ Đề hình và Tây Môn Thiên hộ dâng đường, cho giải các can nhân ra. Trước hết là Hàn Nhị, rồi đám thanh niên cùng xóm là Xa Đạm, Quán Thế Khoan, Phù Thủ và Hác Hiền, lần lượt ra quỳ trước sảnh đường.

Hạ Đề hình đọc cáo trạng xong thì hỏi Hàn Nhị:

- Tại sao lại có chuyện náo loạn này?

Hàn Nhị thưa:

- Bẩm đại quan xét giùm, anh tôi bận việc làm ăn buôn bán thường vắng nhà. Ở nhà chỉ có chị dâu tôi và cháu nhỏ. Trong xóm có một đám côn đồ thường lợi dụng lúc anh tôi vắng nhà tới buông lời chọc trêu ghẹo chị dâu tôi, và có những cử chỉ thô lỗ. Hôm nọ tôi tới thăm anh chị và cháu tôi, anh tôi vắng nhà, đám côn đồ lại tới trêu ghẹo chị dâu tôi, tôi không nhịn được, bước ra mắng chúng nó vài câu thì bị cả bọn xúm lại đánh tôi ngã xuống đất, rồi trối tôi lại, vu cáo mà giải lên quan.

Hạ Đề hình quay sang hỏi đám thanh niên:

- Chúng bay thì khai thế nào?

Một người thưa:

- Xin đại quan đừng tin lời láo toét của nó. Nó là thằng côn đồ, du thủ du thực kiếm ăn. Những lúc anh nó bận buôn bán vắng nhà, nó thường tới thông gian với chị dâu là Vương thị, khiến cho lối xóm chướng tai gai mắt. Anh em chúng tôi bèn chờ dịp bắt, giải lên quan để nhờ trừ hại cho lối xóm.

Hạ Đề hình hỏi tả hữu:

- Tên Vương thị dâu, sao không thấy?

Một viên Bảo giáp tên là Tiêu Thành đáp:

- Vương thị chân nhỏ, không đi được nên không có mặt, nay có Hàn Nhị đây, xin cứ thẩm vấn hẳn là được.

Nói xong đưa mắt cho Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh bèn nghiêng mình nói với Hạ Đê hình:

- Thiết tưởng trưởng quan không cần phải hỏi tới Vương thị, vì trong vụ này xét ra Vương thị vô can. Vả lại chắc Vương thị cũng có nhan sắc nên đám côn đồ này mới chọc ghẹo mà gây nên vụ náo loạn này.

Đoạn quay lại hỏi đám thanh niên:

- Bọn người bắt trói Hàn Nhị tại nơi nào?

Một thanh niên thưa:

- Bắt tại nhà Vương thị.

Tây Môn Khánh lại hỏi Hàn Nhị:

- Vương thị với người là thế nào?

Hàn Nhị thưa:

- Là chị dâu.

Tây Môn Khánh hỏi tả hữu:

- Đám côn đồ kia làm thế nào mà vào được nhà Vương thị?

Một viên Bảo giáp thưa:

- Chúng leo tường mà vào.

Tây Môn Khánh nổi giận đập bàn quát:

- Đám côn đồ kia tội đáng chết, các người muốn vào nhà người ta làm gì thì cũng phải theo cổng chính mà vào, sao lại leo tường? Vả lại nhà người ta chỉ có đàn bà con trẻ, các người vào như vậy thì đúng là phi dân tắc đạo. Rõ ràng là chúng bay vừa đánh trống vừa ăn cướp, vu oan cho người khác để chạy tội cho mình.

Dứt lời, hét tả hữu đánh cho đám thanh niên mỗi người hai chục trượng, máu rơi thịt nát. Đám thanh niên từ bé chưa bao giờ biết cực hình, bây giờ bị đánh thì kêu khóc vang động quần quai rên la trên đất. Tây Môn Khánh không để cho Hạ Đê hình kịp nói gì, ra lệnh ngay:

- Cho tên Hàn Nhị lui, còn mấy đứa côn đồ kia thì giam lại cho ta.

Tả hữu chạy ra dẫn đám thanh niên vào ngục. Đám thanh niên than thở oán trách không thôi. Trong ngục, có người bảo:

- Các chú gặp ai chứ gặp Tây Môn Thiên hộ thì mệt lắm, các chú cố tình chạy tội thì chỉ có chết mà thôi.

Đám thanh niên sợ lắm, đợi gia đình đem cơm lại thì nhẩn là phải lo chạy chọt. Trong đám phụ huynh của mấy thanh niên, có người đem tiền bạc tới thưa với Hạ Đê hình, nhưng Hạ Đê hình bảo:

- Thằng chồng của Vương thị là gia nhân thân tín của Tây Môn Thiên hộ nên Thiên hộ đích thân đứng ra xử vụ này. Chỗ đồng liêu, ta không tiện can thiệp, các người nên nhờ người đến nói với Tây Môn Thiên hộ thì hơn.

Các phụ huynh của đám thanh niên lo sợ quá, vì Tây Môn Khánh là người giàu có, biết chạy bao nhiêu tiền cho vừa. Trong số phụ huynh có người quen biết Ngô Đại cữu nên định nhờ Ngô Đại cữu nói giùm. Nhưng lại có một người quen, hiểu rõ câu chuyện, bèn bảo:

- Không nên nhờ Ngô Đại cữu, vì chưa chắc gì ông ta đã nhận lời, tôi biết có Ứng Bá Tước ở đường Đông Nhai là bạn thân, lại là anh em kết nghĩa với Tây Môn Thiên hộ, các vị nên góp độ mười lạng bạc tới nhờ Ứng nhị gia nói giùm là chắc hơn cả.

Cha của Xa Đạm mở tiệm rượu, đứng ra góp của bốn gia đình bốn thanh niên đang bị giam, mỗi gia đình góp mười lạng, cộng là bốn chục lạng, cùng nhau kéo đến nhà Ứng Bá Tước nhờ chạy chọt. Bá Tước nhận bạc rồi cho đám phụ huynh về. Vợ Bá Tước thấy vậy bảo:

- Chàng đã đứng ra bày mưu tính kế cho Hàn đại ca, bây giờ lại nhận bạc của những người này. Hàn đại ca biết rồi làm sao?

Bá Tước cười:

- Cứ yên tâm, tôi đã có cách.

Nói xong, bớt một số bạc lại nhà cho vợ cất, đem số bạc còn lại tới nhà Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh không có nhà, Bá Tước vào đại sảnh ngồi chờ. Thư Đồng từ thư phòng bước ra,

mặc áo lụa Tô Châu, đội khăn ngọc sắc, chân mang hài mát, thấy Bá Tước thì vái chào rồi nói:

- Xin nhị gia ngồi chơi, để tôi bảo đem trà ra nhị gia xơi.

Đoạn quay lại hách dịch bảo:

- Họa Đồng, người mau vào lấy nước mời nhị gia đây dùng, ta nói mà người không chịu làm ngay thì gia gia về người sẽ biết.

Họa Đồng vừa tức vừa sợ, chạy vào đem trà ra. Bá Tước hỏi:

- Gia gia người ở phủ chưa về sao?

Thư Đồng đáp:

- Công việc ngoài phủ thì xong rồi, nhưng gia gia tôi mới sai người về nhà dặn còn cùng Hạ Đê hình ra ngoại thành thăm bạn bè, chẳng hay nhị gia có chuyện gì cần kíp không?

Bá Tước nói:

- Cũng không có chuyện gì cần kíp.

Thư Đồng nói:

- Chuyện của Hàn quản lý thì gia gia tôi lo xong rồi, nghe nói là đã tống giam bọn côn đồ rồi mà.

Bá Tước thấy Thư Đồng biết chuyện, bèn kéo lại gần nói nhỏ việc các phụ huynh của bốn thanh niên bị bắt nhờ lo lót, rồi nói thêm:

- Đám phụ huynh đó sợ lắm, tới nhà ta quỳ lạy khóc lóc nhờ ta nói với gia gia người một câu. Ta nghĩ rằng ta đã lo cho Hàn đại ca, bây giờ lại lo cho đám này thì Hàn đại ca phiền trách, nhưng họ than khóc quá, lại gom góp được mười lăm lạng bạc nhờ ta mang tới đây, gọi là lễ mọn, xin gia gia người thả đám con họ ra. Ta nghĩ chỉ cần Hàn đại ca vô sự là được, cho nên thả đám thanh niên đó ra cũng chẳng hại gì.

Nói xong lấy ra mười lăm lạng bạc đưa cho Thư Đồng. Thư Đồng nói:

- Nếu nhị gia đã dặn vậy thì nhị gia bảo họ là phải đem thêm năm lạng cho tôi để tôi nói với gia gia. Hôm qua đầu như Ngô Đại cữu có tới đây nói về vụ này mà gia gia tôi chưa chịu đó. Bây giờ tôi sẽ đem số bạc này tới nói với Lục nương. Lục nương được gia gia yêu quý lắm vì có con trai, Lục nương nói chắc gia gia nghe.

Bá Tước bảo:

- Thế thì để ta nói lại với họ vậy, nhưng chừng nào thì xong được việc ấy?

Thư Đồng đáp:

- Gia gia hôm nay không biết giờ nào mới về, chắc là phải ngày mai việc mới xong.

Bá Tước đưa bạc cho Thư Đồng rồi về.

Thư Đồng lấy ra một ít mua một vò rượu Kim Hoa, các thứ thịt, trà, cá tươi, đem về, nhờ vợ Lai Hưng là Huệ Tú sắp xếp lại.

Hôm đó Kim Liên cũng vắng nhà, từ sớm đã lên kiệu ra ngoại thành tới nhà mẹ ăn sinh nhật của mẹ. Sắp xếp xong xuôi, Thư Đồng sai Họa Đồng bung tới phòng Bình Nhi rồi cùng đi theo. Bình Nhi hỏi:

- Chuyện gì đây?

Thư Đồng thưa:

- Tôi có chút quà mọn tới kính biểu nương nương.

Bình Nhi bảo:

- Đồ khỉ chỉ vẽ chuyện, khi không lại đem nhiều thứ đến biểu ta như thế này?

Thư Đồng chỉ cười. Bình Nhi bảo:

- Mày không nói thì ta quyết không nhận đâu.

Thư Đồng sắp xếp các món ăn ra bàn, bảo Nghênh Xuân đem dĩa và chung ra, rồi rót rượu đầy chung, quỳ xuống trước mặt Bình Nhi, hai tay nâng lên mà nói:

- Xin nương nương dùng chung rượu này rồi kể nô tài sẽ xin thưa.

Bình Nhi bảo:

- Mày có chuyện gì thì cứ nói đi đã rồi ta uống sau, nếu mày không nói thì mày có quỳ đây đến trăm năm ta cũng quyết không uống. Thôi, mày đứng dậy nói đi.

Thư Đồng bèn kể rõ đầu đuôi việc Ứng Bá Tước nhờ cậy rồi nói thêm:

- Vì Ứng nhị gia đã giúp Hàn quản lý rồi nên không tiện nói với gia gia, bây giờ xin nương nương nói lại với gia gia, nhưng đừng bảo là kẻ nô tài này tới nói, xin cứ nói là Hoa đại

gia nhờ người tới nói và có gửi thiệp. Tôi đã viết sẵn một tấm thiệp để ở thư phòng, gia gia về tôi sẽ nói là thiệp đó do nương nương sai đưa cho tôi cất để trình gia gia coi. Vụ này thật không có gì, chỉ xin nương nương nói cho một câu là xong, dám thanh niên đó được thả ra, Hàn quản lý cũng chẳng thiệt hại gì, mà mẹ cha người ta còn đội ơn nương nương, như vậy cũng là nương nương làm được điều ân đức cho ca nhi hưởng sau này.

Bình Nhi cười:

- Thì ra thế, nhưng chuyện đã không quan trọng thì để ta nói với gia gia là được rồi, mày còn bày đặt đem những thứ này tới làm gì? Hay là mày đã ăn tiền của người ta rồi? Thằng khốn gớm thật.

Thư Đồng thưa:

- Chẳng giấu gì nương nương, Ứng nhị gia có cho tôi năm lượng.

Bình Nhi cười:

- Mày thật tham lam mà cũng biết cách làm tiền lắm.

Nói xong bảo Nghênh Xuân rót cho mình hai chung rượu. Uống xong lại bảo rót một chung cho Thư Đồng. Thư Đồng nói:

- Nô tài đâu dám vô lễ như vậy, vả lại uống một chung vào là mặt đỏ lên, gia gia về thấy tất bị mắng.

Bình Nhi bảo:

- Ta thưởng cho mày mà, cứ uống đi, việc gì mà sợ.

Thư Đồng rạp đầu lạy tạ rồi đứng dậy uống một hơi cạn chung rượu. Bình Nhi lại sai Nghênh Xuân lấy một ít thức ăn ra đĩa cho Thư Đồng ăn. Thư Đồng không dám ăn nhiều, chỉ ngồi lại một lát rồi cáo lui. Về tới thư phòng, vợ Lai Hưng dọn ít đồ thừa lên, Thư Đồng mời Phó Quản lý, Bôn Tứ, Kính Tế và Đại An tới ăn uống, nhưng lại quên mời Bình An. Bình An giận lắm. Đang lúc ăn uống vui say thì Tây Môn Khánh về. Bình An không thèm chạy vào báo một lời, do đó bọn Thư Đồng chạy không kịp. Thư Đồng phải vội bước ra đại sảnh để giúp chủ cởi áo ngoài để mấy người lo dọn dẹp trong thư phòng. Tây Môn Khánh hỏi:

- Hôm nay có ai tới không?

Thư Đồng đáp:

- Thưa không.

Tây Môn Khánh cởi bỏ mũ áo đưa cho Thư Đồng rồi ngồi xuống. Thư Đồng cất mũ áo đi rồi đem trà ra. Tây Môn Khánh uống một hợp trà, rồi thấy mặt Thư Đồng đỏ thì hỏi:

- Mày uống rượu ở đâu vậy?

Thư Đồng đáp:

- Hồi nãy Lục nương gọi tôi xuống cho uống rượu, bảo là của Hoa đại gia đem biếu, rồi đưa tôi tấm thiệp để trình gia gia.

Nói xong chạy vào thư phòng lấy tấm thiệp viết sẵn đưa cho chủ. Tây Môn Khánh đưa tấm thiệp cho Thư Đồng mà bảo:

- Cất vào hồ sơ cho ta.

Lại quay lại dặn đám lính hầu ngoài thêm:

- Ngày mai ta đăng đường, nhớ nhắc tấm thiệp này.

Thư Đồng cất tấm thiệp xong lại trở ra đứng hầu. Tây Môn Khánh thấy Thư Đồng uống rượu đỏ mặt thì bảo:

- Từ nay nên uống rượu ít thôi.

Thư Đồng đáp:

- Gia gia dặn, tôi xin nhớ.

Trong lúc đó có một viên Tiết cấp cưới ngựa tới cổng, rồi xuống ngựa chào Bình An mà hỏi:

- Chẳng hay có phải nhà Tây Môn Thiên hộ không?

Bình An đang giận Thư Đồng uống rượu không mời mình, nên có người chào hỏi mà cũng cứ ngồi yên không đáp. Người kia bước tới gần nói:

- Chu lão gia ở soái phủ sai tôi tới đây đưa thiệp cho Tây Môn Thiên hộ, mời Thiên hộ ngày mai tới chùa Vĩnh Phúc để ăn tiệc tiễn hành Doanh Tu lão gia, có cả Kinh Đô giám, Hạ Chuồng hình. Vạy xin đại ca vào bẩm giùm, để tôi còn về thưa lại.

Nói xong đưa tấm thiệp ra. Bình An cầm thiệp vào đại sảnh. Họa Đông đứng ngoài, thấy Bình An định vào thì vội xua tay. Bình An biết là Tây Môn Khánh đang nói chuyện với Thư Đồng, bèn bước tới gần cửa sổ mà nghe, nhưng chỉ thấy tiếng thì thào mà không nghe rõ gì. Lát sau Thư Đồng bước ra lấy nước rửa tay cho chủ, thấy Bình An đứng ở cửa sổ thì chợt hổ

thẹn đi thẳng ra sau. Bình An bước vào đưa thiệp cho chủ. Tây Môn Khánh xem xong, bảo:

- Người vào thưa với Nhị nương lấy ra một lạng bạc, đó là số phí đưa tiền ngay mai, bảo Kính Tế gói lại rồi mang ra đưa cho người của Chu đại nhân.

Bình An vâng lời lui ra. Thư Đồng đem nước tới, Tây Môn Khánh rửa tay rồi xuống phòng Bình Nhi. Bình Nhi hỏi:

- Chàng uống rượu không, để tôi bảo a hoàn nó dọn lên.

Tây Môn Khánh thấy trên bàn có hoa quả, thức ăn và một vò rượu Kim Hoa thì hỏi:

- Ở đâu vậy?

Bình Nhi đáp:

- Hồi nãy tự nhiên tôi muốn uống rượu giải buồn, mới sai a hoàn đi mua về, nhưng uống được hai chung thì lại không muốn uống nữa.

Tây Môn Khánh bảo:

- Muốn uống rượu sao không bảo gia nhân nó lấy mà lại phải đi mua? Hôm nọ người họ Đinh có cho tôi mấy vò rượu Hải Thanh, cất trong kho, sao không bảo gia nhân lấy chìa khóa mở ra, đem về đây mà uống?

Bình Nhi gọi Nghênh Xuân dọn rượu thịt ra, rồi ngồi tiếp rượu Tây Môn Khánh. Qua vài tuần rượu, Tây Môn Khánh chợt nhớ tới cái thiệp hồi nãy bèn bảo:

- Hồi nãy Thư Đồng có đưa tôi tấm thiệp, nói là do nàng đưa cho nó.

Bình Nhi nói:

- Đó là của Hoa đại cữu ở ngoại thành đưa tới, xin chàng tha cho mấy đứa thanh niên đang bị giam.

Tây Môn Khánh bảo:

- Hôm qua Ngô Đại cữu cũng có nói nhưng tôi chưa chịu. Bây giờ là Hoa đại cữu thì để sáng mai tôi dâng đường, sai đánh thêm cho mỗi đứa một trận rồi thả ra.

Bình Nhi cười:

- Đã thả thì thả luôn đi, còn đánh đập làm gì nữa.

Tây Môn Khánh bảo:

- Cái lệ ở viện Đề hình nó là như vậy chứ ta có muốn đâu.

Bình Nhi nói:

- Chàng ơi, chàng làm việc quan, lại thuộc về vấn đề hình pháp thì nên rộng rãi giúp đỡ mọi người, ít nhất thì chàng được ơn, mà còn để cho con của chúng mình đây.

Tây Môn Khánh cười:

- Gì mà quan trọng thế?

Bình Nhi bảo:

- Chứ sao, từ nay chàng đừng nên đánh người nữa, làm cái gì cũng phải nghĩ tới phúc đức mới được.

Tây Môn Khánh đáp cho qua:

- Nhiều lúc việc công nó không cho mình nghĩ tới tình được, chỉ có lý mà thôi.

Hai người đang ăn uống chuyện trò thì Xuân Mai vén màn bước vào thưa:

- Gia gia và nương nương uống rượu vui vẻ quá mà quên cả cho người đi đón nương nương tôi rồi. Bây giờ cũng trễ rồi mà chỉ có mình Lai An theo kiệu nương nương tôi mà thôi. Đường sá cũng cách bức, sợ nương nương tôi về quá muộn, tôi lo quá mà gia gia thì có vẻ yên tâm lắm.

Tây Môn Khánh thấy Xuân Mai xiêm áo không chỉnh tề, tóc tai lệch lạc thì cười bảo:

- Con này thật lo chuyện không đâu, mà vừa mới ngủ dậy phải không?

Bình Nhi cũng cười:

- Thì coi xiêm áo tóc tai nó cũng đủ biết. Có rượu Kim Hoa đây, người uống một chung không?

Tây Môn Khánh tiếp lời:

- Mà cứ uống đi, để ta sai người đi đón nương nương mà về cho.

Xuân Mai ngồi ghé xuống một bên nói:

- Tôi vừa ngủ dậy, trong người lười biếng, không muốn uống rượu.

Tây Môn Khánh cười bảo Bình Nhi:

- Nàng coi, con nhỏ này nó chê rượu đó.

Bình Nhi bảo:

- Hôm nay nương nương người không có nhà, người cứ uống vài chung, có gì mà ngại.

Xuân Mai đáp:

- Xin nương nương cứ dùng, tính tôi không thích rượu chứ có ngại gì đâu. Chính nương nương tôi nhiều lúc cũng bảo tôi uống nhưng tôi không uống.

Tây Môn Khánh bảo:

- Mà không uống rượu thì uống một chung trà vậy, để ta sai Nghênh Xuân nó gọi một đứa nào đi đón nương nương này.

Nói xong rót một chung trà đưa cho Xuân Mai. Xuân Mai đỡ dẫn tiếp lấy uống một ngụm rồi để xuống nói:

- Gia gia không cần phải sai Nghênh Xuân, để tôi ra gọi Bình An đi thì hơn, Bình An nó lớn rồi, mấy đứa kia nhỏ quá, sợ không biết gì.

Tây Môn Khánh thò đầu ra cửa sổ gọi Bình An, Bình An đáp ngay:

- Dạ có tôi tới hầu.

Nói xong chạy tới, Tây Môn Khánh hỏi:

- Nếu ta sai người đi việc thì ai coi cổng?

Bình An đáp:

- Tôi giao cho Kỳ Đồng.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì người đem theo một cái đèn lồng, lấy ngựa đi đón Ngũ nương.

Bình An vâng lời cầm đèn dắt ngựa đi ngay. Tới nửa đường thì gặp kiệu Kim Liên về, có Lai An đi theo. Hai phu kiệu là Trương Xuyên và Ngụy Thống thấy Bình An từ xa đi tới thì nói:

- Có gia nhân đi đón nương nương kìa.

Bình An tới gần chào hỏi. Kim Liên hỏi:

- Gia gia hay ai sai người đón ta?

Bình An đáp:

- Gia gia sai.

Kim Liên lại hỏi:

- Hôm nay gia gia từ viện về nhà ngay hay còn đi đâu?

Bình An đáp:

- Gia gia còn ra ngoại thành thăm bè bạn cùng với Hạ Đê hình, mãi quá trưa mới về, rồi tới uống rượu với Lục nương từ đó tới giờ. Thật ra Xuân Mai phải giục, gia gia mới sai tôi đi đón nương nương. Lúc này Xuân Mai có nói với tôi rằng trời đã muộn, đường thì xa mà Lai An còn nhỏ, sợ có điều gì bất tiện nên mới nhờ gia gia sai tôi.

Kim Liên lại hỏi:

- Lúc người đi thì gia gia ở đâu?

Bình An đáp:

- Lúc tôi đi thì gia gia vẫn còn ngồi uống rượu tại phòng Lục nương.

Kim Liên im lặng một lát rồi cười nhạt:

- Đồ bạc tình thế đấy, chắc là quên ta rồi, suốt ngày chỉ vui chơi với con dâm phụ đó mà thôi, nó có con trai mà, quý hóa lắm. Trương Xuyên đây cũng không phải người xa lạ gì nên ta mới nói, Trương Xuyên người nghĩ coi, thằng con trai mới bảy, nhiều tháng mà lấy ra toàn những thứ lựa gấm rất quý rồi gọi thợ may, may quần áo cho nó mặc. Giả dụ như nhà người giàu có ức vạn, người có làm vậy hay không?

Trương Xuyên đáp:

- Nương nương có hỏi tôi mới dám nói. Làm vậy quả là không coi được. Đừng nói gì là phí của, mà cứ nói là làm vậy không tốt đâu, đứa trẻ khó lòng mà yên ổn cho tới lớn được. Năm ngoái đây này, ở ngoài Đông môn có một viên ngoại tuổi đã lục tuần, được hưởng gia tài của tổ tiên để lại, ruộng đất bao la, tiền bạc đầy nhà, trâu ngựa từng bầy, thóc lúa vô số, a hoàn thị thiếp thiếu gì, xung quanh lúc nào cũng có cả chục người thiếp, vậy mà không có được một mụn con trai. Mọi người trong nhà cầu khẩn không còn thiếu chùa miếu nào nữa, rồi sau người thiếp thứ bảy sinh được một trai, thôi thì vui mừng khôn xiết, cũng y như ở phủ nhà ta bây giờ vậy. Viên ngoại đó làm riêng một ngôi nhà để cho cậu con đó, nuôi một lúc tới năm sáu tuổi em để sẵn sóc nuôi nấng, quần áo mặc thì toàn là gấm lụa quý, không ngờ được ba tuổi thì mắc bệnh đậu mà chết. Tôi

nói chuyện này thật khó nghe, nhưng quả là không nên quý hóa quá, làm như vậy chỉ khó nuôi mà thôi.

Kim Liên bảo:

- Khó nuôi hay không khó nuôi thì không biết, chỉ biết bây giờ người ta đang quý như vàng như ngọc mà thôi.

Bình An nói:

- Còn chuyện này để tôi thưa với nương nương luôn, cái vụ của Hàn Quản lý đó, dám thanh niên hiện bị giam tại ngục để chờ thẩm vấn chịu tội, nhưng sáng sớm hôm nay tôi thấy Ứng nhị gia tới bàn bạc gì với Thư Đồng, chắc là có ăn tiền ăn bạc gì. Lúc Ứng nhị gia về rồi thì Thư Đồng nó đem tiền ra phố mua lung tung nhiều thứ lắm, mang về nhờ vợ Lai Hưng làm đủ món ăn, rồi bung lên phòng Lục nương, lại có cả một vò rượu Kim Hoa nữa, đem tới biểu Lục nương. Sau đó trở về thư phòng dọn tiệc mời Phó Quản lý, cậu Kính Tế, Bôn Tứ, Đại An và Lai Hưng lên ăn uống rầm rĩ cả lên, tới lúc gia gia về mới vội dẹp đi. Không biết là họ bàn tính chuyện gì.

Kim Liên hỏi:

- Thằng khốn Thư Đồng nó không mời người ăn uống à?

Bình An đáp:

- Nó đâu có thêm mời tôi, vả lại chắc nó cũng không dám mời, vì tôi ăn ngay nói thẳng, có ở trong phe tụi nó đâu. Rồi sau đó gia gia về, không biết thằng khốn lại nhờ to gì với gia gia trong thư phòng, chắc là chuyện không ra gì, vì nó trước là thằng đi hát mà, thế nào chẳng quen biết con này con nọ. Điều này thì chắc là gia nhân chúng tôi khó sống với thằng đó quá.

Kim Liên hỏi tiếp:

- Thằng khốn Thư Đồng tới phòng Lục nương có lâu không?

Bình An đáp:

- Ngồi lâu lắm, Lục nương còn cho nó uống rượu nữa cơ mà. Lúc nó bước ra thì tôi thấy mặt mũi nó đỏ rần.

Kim Liên hỏi:

- Vậy mà gia gia không nói gì à?

Bình An đáp:

- Còn nói gì nữa? Nó thấy gia gia về là le te hót hết chuyện này tới chuyện kia, rồi hầu hạ gia gia đủ thứ mà.

Kim Liên bảo:

- Thật là thằng khốn nạn chết toi chết dịch. Được rồi, người cứ theo dõi nó đi, thấy gì khác thì báo cho ta biết ngay.

Bình An nói:

- Nương nương dặn, tôi xin nhớ, nhưng nương nương đừng nói gì, kẻo tôi mang vạ.

Kim Liên gật đầu không nói. Kiểu vẫn tiếp tục đi. Lát sau thì tới nhà. Kim Liên xuống kiệu, trước hết vào hậu đường chào Nguyệt nương. Nguyệt nương bảo:

- Thấy muộn quá mà muộn muộn chưa về, tưởng là ở đêm đằng đó rồi.

Kim Liên nói:

- Mẫu thân tôi cũng giữ lại nhưng tôi thấy bất tiện nên đòi về. Mẫu thân tôi nhờ tôi nói lại là cảm tạ Đại nương cho quá nhiều.

Nói xong cáo từ để tới chào hỏi mọi người, vì biết là Tây Môn Khánh đang ở với Bình Nhi nên tới phòng Bình Nhi sau cùng. Bình Nhi thấy Kim Liên tới thì vội đứng dậy vồn vã mời ngồi rồi bảo:

- Thư thư mới về, xin dùng chén rượu cho ấm.

Nói xong bảo Nghênh Xuân dọn rượu, nhưng Kim Liên nói:

- Cám ơn thư thư, hôm nay tôi uống nhiều quá rồi, bây giờ cũng hơi mệt. Tôi chào thư thư rồi về nghỉ. Hôm nay tôi ăn tới hai tiệc cơ mà.

Nói xong ngoe nguẩy quay ra. Tây Môn Khánh bảo:

- To gan quá nhỉ, về nhà chào hỏi đủ hết mọi người, còn tôi thì không thèm nói qua một tiếng phải không?

Kim Liên quay lại cười nhạt:

- Có gì đâu mà to gan. Nhà này còn nhiều người to gan hơn tôi nữa. Đầy tớ cũng to gan mà chủ nhà càng to gan hơn.

Nói xong bỏ đi, Tây Môn Khánh không hiểu gì. Trong khi đó Kim Liên muốn ám chỉ là Bình Nhi hồi sáng uống rượu với Thư Đồng, bây giờ tiếp rượu cho Tây Môn Khánh, như vậy là "ăn hai tiệc", còn chủ nhà và đầy tớ thì rõ ràng là ám chỉ Bình Nhi và Thư Đồng vậy...